

Sygn. akt VII Ka 509/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Karol Radaszkiewicz

Sędziowie: SO Leszek Wojgienica (spr.)

SO Remigiusz Chmielewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Serafińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej Marii Chaleckiej

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2018 roku sprawy K. W., syna S. i T. z d. S., urodzonego (...) w O., skazanego z art. 178a § 4 kk i in., na skutek apelacji prokuratora od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 29 marca 2018 roku, w sprawie II K 53/18

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. Kosztami procesu postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VII Ka 509/18

UZASADNIENIE

K. W. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1/ Sądu Rejonowego w K. z dnia 20 grudnia 2001 r. w sprawie o sygn. akt (...) za czyn z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. popełniony w dniu 19 sierpnia 2001 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat; postanowieniem z dnia 27 maja 2005 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności oraz środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat;

2/ Sądu Rejonowego w O. z dnia 14 października 2011 r. w sprawie o sygn. akt (...) za czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 29 czerwca 2011 r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat;

3/ Sądu Rejonowego w B. z dnia 7 sierpnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 678/12 za czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

popełniony w dniu 15 listopada 2012 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności (zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 18 grudnia 2013 r. sygn. akt (...)) oraz środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 6 lat;

4/ Sądu Rejonowego w O. z dnia 4 grudnia 2013 r. w sprawie o sygn.

akt (...) za czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełniony w dniach 08 i 15 stycznia 2013 r. oraz 27 lutego 2013 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 96 § 1 k.k. orzeczono środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego oraz środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 10 lat.

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem łącznym z 29 marca 2018 r. w sprawie II K 53/18 orzekł:

I. na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i art. 90 § 2 k.k. w brzmieniu przed 01.07.2015 r. w zw. z art. 569 § 1 k.p.k. w brzmieniu przed 01.07.2015 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych środków karnych zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonych wyrokami:

1/ Sądu Rejonowego w B. z dnia 7 sierpnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt (...) w rozmiarze 6 lat,

2/ Sądu Rejonowego w O. z dnia 4 grudnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt (...) w rozmiarze 10 lat

wymierzył skazanemu K. W. łączny środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat;

II. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. w brzmieniu przed 01.07.2015 r. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach, a nie objęte niniejszym wyrokiem łącznym, ani też wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w O. z dnia 08.09.2014 r. w sprawie (...) pozostawił do odrębnego wykonania;

III. a podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w pozostałym zakresie;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Powyższy wyrok łączny zaskarżył prokurator w całości na niekorzyść skazanego.

Orzeczeniu zarzucił rażące, mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., polegające na orzeczeniu łącznego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, obejmującego skazania K. W.. prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w B. z dnia 7 sierpnia 2013 r. w sprawie sygn. akt (...) oraz Sądu Rejonowego w (...) z dnia 4 grudnia 2013 r. w sprawie sygn. akt (...) pomimo istnienia ujemnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, albowiem skazania te zostały już wcześniej objęte prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w O. z dnia 8 września 2014 r. w sprawie (...) - co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

W oparciu o powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

By w sposób wyczerpujący odnieść się do stawianego w apelacji zarzutu, artykułującego najdalej idące naruszenie przepisów postępowania, podniesione do rangi bezwzględnej przyczyny odwoławczej wypada w pierwszej kolejności wyrazić pogląd, że sąd odwoławczy w istotnym zakresie podziela argumentację wynikającą z uzasadnienia środka odwoławczego, w szczególności tę, z której jawi się wniosek, że „w sytuacji gdy wobec tej samej osoby zapadły dwa prawomocne wyroki łączne, w których węzłem kary łącznej objęto tylko te same skazania, które objęte były tym węzłem w wyroku, który uprawomocnił się wcześniej, drugi z tych wyroków dotknięty jest w tym zakresie rażącym naruszeniem prawa, zaliczanym do tzw. bezwzględnych przyczyn uchylenia orzeczenia, przewidzianym w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., określanym jako naruszenie powagi rzeczy osądzonej - art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. (wyrok SN z dnia 30.11.2011 roku, w sprawie II KK 149/11; OSNKW 2011/12/113, OSP 2012/11/111, Prok.i Pr.-wkl. 2012/4/10, Prok.i Pr.-wkl. 2012/5/15, Biul.SN 2011/12/18-19). Pogląd taki SN wyrażał niejednokrotnie, co jednakże nie oznacza, że może mieć on zastosowanie do konkretnego układu procesowego. Kwestią istotną pozostawało bowiem udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy in concreto należało zastosować barierę związaną z zasadą ne bis in idem, czy też przedmiot rozpoznania znajdował się poza jej zakresem.

Analiza obydwu wydanych w sprawie wyroków łącznych, w zakresie tych samych skazań prowadzi do wniosku, że sąd pierwszej instancji nie orzekał w tej samej sprawie, a tym samym nie istniało ograniczenie wynikające z negatywnej przesłanki określonej w art. 17 § 1 pkt 7 kpk. Szczególnego podkreślenia wymaga fakt, że w wyroku łącznym z dnia 08 września 2014 roku, w sprawie II K 262/14 Sąd Rejonowy w Olsztynie już w opisie poszczególnych skazań nie zawarł informacji o orzeczeniu wobec K. W. środków karnych zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w sprawach (...) Sądu Rejonowego w B. i (...) Sądu Rejonowego w O.. Okoliczność powyższa sama w sobie z oczywistych powodów nie stanowiłaby podstawy do uznania, że przesłanka z art. 17 § 1 pkt 7 kpk nie zaistniała, albowiem niepełny, a tym samym wadliwy opis skazań nie określa przecież zakresu rozstrzygnięcia. Najistotniejsze jest jednakże rozstrzygnięcie tegoż sądu zawarte w pkt III, z którego wynika, że umorzenie postępowania o wydanie wyroku łącznego nastąpiło jedynie w zakresie dotyczącym kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami, w przypadku których nie stwierdzono zaistnienia zbiegu realnego przestępstw. Wynika z powyższego, że w wyroku łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 08 września 2014 roku, w sprawie (...) nie rozstrzygnięto „co do istoty” w kwestii wystąpienia negatywnej, czy też pozytywnej podstawy do połączenia środków karnych zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w sprawach (...) Sądu Rejonowego w B. i (...) Sądu Rejonowego w O.. Pozostawienie pozostałych rozstrzygnięć zawartych w tych wyrokach, a więc również w zakresie niewynikającym z ich opisu (k. 7) do odrębnego wykonania (pkt II wyroku łącznego z dnia 08 września 2014 roku; II K 262/14) nie jest bowiem rozstrzygnięciem co do istoty, a określa jedynie zasady wykonania wyroków podlegających łączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym. Zasadnie w związku z powyższym podnosi się, że „zbędne jest zamieszczanie w wyroku łącznym sformułowania wynikającego z przepisu art. 576 § 1 kpk” (tak: D. Świecki Komentarz do KPK; Wydawnictwo Lex).

Konsekwencją powyższych rozważań jest wniosek, że połączenie w zaskarżonym wyroku łącznym środków karnych zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, które de facto niczego w sytuacji prawnej skazanego nie zmieniło, albowiem czy doszłoby do połączenia tych środków karnych, czy też nie i tak okres ich obowiązywania upłynąłby po 10 latach od daty kiedy zaczął obowiązywać zakaz dziesięcioletni, nie naruszało zasady ne bis in idem. Stąd też zaskarżony wyrok utrzymano w mocy (art. 437 § 1 kpk), kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążając Skarb Państwa (art. 636 § 1 kpk)